

Злодії в Церкві

Навіщо ходити в церкву?

Головне питання

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

ЛЮТИЙ 2014

Продовжуйте штовхати

с. 6

Якщо вам скажуть, що ваш «камінь» ніколи не зрушиться з місця, ви продовжите його штовхати? Якщо ви дізнаєтеся, що ваша страва підгорить, чи продовжите ви готувати? Якщо ви точно знатимете, що людина ніколи не відповість вам взаємністю, чи захочете ви їй далі проявляти до неї любов? Якщо ви будете впевнені, що в місті не знайдеться жодної людини, яка захоче довідатися про Христа, чи підете ви в те місто, щоб розповісти про Нього? Нам здається, що немає сенсу навчатися в інституті, якщо врешті-решт ми не отримаємо диплом. Якщо ми не зможемо перемогти, навіщо брати участь в Олімпіаді? Та й служити навіщо, якщо ніхто цього не цінує?

Володимир Боровий

До кожного, хто слухає слово про Царство і не розуміє, приходить лукавий і викрадає посіяне в його серці; це те, що посіяне при дорозі» (Матв. 13:19).

ЗЛОДІЇ В Церкві

Що є цінністю для вашої Церкви? Фортепіано, техніка, комп'ютери? Звичайно, буде неприємно, якщо що-небудь із перерахованого вище вкрадуть. Але якби це й трапилося, можна зібрати гроші й купити нову річ. У всесвітньому масштабі це невелика втрата. У Церкві є щось більш цінне – це ми з вами. Ми – тіло Христове, діти Господа. Для Бога втрата одного з нас – велика втрата, тому що ми дуже цінні в Його очах.

Також у Церкві є ще одна цінність, якої більше немає ніде, – це Слово Боже. У Церкві воно звучить по-особливому, його досліджують, аналізують, над ним роздумують. «Трава засихає, а квітка зів'яне, Слово ж нашого Бога повіки стоятиме!» (Іс. 40:8). Коли ми приходимо до церкви, то повинні визначити, що для нас є найціннішим. І якщо ми перебуваємо в гармонії з Богом, то розуміємо, що Його Слово – дорогоцінне, і ми будемо робити все можливе, щоб не загубити його.

Ще одна велика цінність – вплив Святого Духа, тому що без Нього Слово Боже стає просто надрукованими літерами. Коли ж ми читаємо Святе Письмо й Дух Святий торкається нашого серця, тоді ми отримуємо цю велику цінність. «Ще як говорив Петро ці слова, зійшов Дух Святий на всіх, що слухали слово. І віруючі

з обрізаних, які при-шли з Петром, здивувалися, що й на язичників зійшов дар Святого Духа» (Дії 10:44, 45). Серце, сповнене Святого Духа, – дорогоцінне. У жодній громадській організації або державній структурі немає того, що є в Церкві, – живого вічного Слова й впливу Святого Духа – Третьої Особи Божества, найбільшого Божого дару, який дається всім, хто прийшов послухати Слово Живого Бога.

У Луки 11:9 Ісус закликає Своїх учнів: «Просіть... Стукайте... Шукайте...». А що шукати? Звичайно, ми просимо й шукаємо те, що є цінним для нас. Про це читаємо в 13-му вірші цього ж розділу: «Отже, якщо ви, будучи злими, вмієте давати вашим дітям, то наскільки більше Небесний Отець дасть Святого Духа тим, які в Нього просять?». Найдорогоцінніше, що сьогодні може подарувати нам Бог, – це Його представник в Особі Святого Духа, тому й радить нам просити й шукати Його, доки не знайдемо! Для цього ми й приходимо щоразу до церкви, щоб відчутти благословенний вплив Духа Святого, Який змінює наше життя.

ПІДСТУП САТАНИ

Як ви думаєте, диявол розуміє, що церква, тобто ми з вами, є цінністю

для Бога, що Слово Боже, Дух Святий дорогоцінні для Нього? Так, він розуміє, який вплив має Слово Боже, приправлене Святим Духом, на серця людей. Чи буде сатана пасивним? Хіба він залишить свої спроби проникнути в Церкву, знаючи, що пускати його туди не хочуть? Думаю, він розуміє, що, давши нам можливість отримувати благословення від Бога, втратить нас. До яких заходів він вдасться? Він робитиме все можливе, щоб викрасти в нас найцінніше – Слово Боже й вплив Святого Духа в нашому житті.

КРАДІЖКИ В ЦЕРКВІ

Перш ніж ми торкнемося теми «духовної крадіжки» у церкві, відкриємо 13-й розділ Євангелія від Матвія. Тут, розповідаючи притчу про сіяча, Ісус згадує про чотири види ґрунту. Ми бачимо, що із зерном проблем немає – воно гарне, добірне. Але існує проблема з ґрунтом. Спочатку поговоримо про добру землю.

«Посіяне в добру землю – це той, хто слухає слово і розуміє, тому приносить плід – один родить у сто разів, один у шістдесят, один у тридцять» (в. 23). Тут Ісус говорить про ґрунт, що символізує християн, які не допустили, щоб сатана викрав посіяне Слово. Як їм це вдалося? По-перше, вони чуять Слово. Вони прийшли до церкви для того, щоб

слухати. По-друге, вони розуміють Слово та прагнуть пізнання. У цих людей є певна мета – дізнатися волю Бога. Їхня увага зосереджена на Слові Божому. Вони прагнуть почути від Господа все, що Він скаже. Вони слухають, записують і втілюють у життя. Результат цього – духовний плід.

Як дізнатися, що ми – добра земля? По тому, чи приносимо ми добрий плід. Кожний приносить плід по-різному: хто «у тридцять разів», хто «у шістдесят», а хто й «у сто»... Але важливо те, що земля серця християнина не втрачає своєї родючості, не виснажується: завдяки Господу людина відроджується й духовно зростає. Вона залишає гріховні вчинки, бореться з власною недосконалістю, шукає Христа, тому що чує Слово Боже й Дух Святий впливає на неї. Щосуботи людина приходить до церкви, як за манною, щоб почути вістку від Бога.

Тепер зверніть увагу на той ґрунт, з якого вкрали зерно. «Посіяне в тернях – це той, що слухає слово, але клопоти віку та омана багатства заглушують те слово, і воно лишається без плоду» (в. 22). У чому ж різниця? Людина чує Слово, але Святому Духові не вдається вплинути на її серце, і вона йде зі служіння такою, якою прийшла. А чому? Існує якийсь бар'єр між нею та Святим Духом. Це турботи й омана багатством. Бог не говорить, що цей бар'єр – блуд, алкоголізм, куріння. Ні, це людина давно подолала. Але приходячи на зібрання, вона присутня там лише тілом, а думки її – у турботах віку цього. Можливо, вона не порозумілася з начальником, і її обіцяли звільнити. Вона слухає проповідь, а думає про інше: «Як мені поводитися в понеділок? Як мені вчинити? Що на мене чекає?» А в цей момент звучить Слово Боже. Бог приготував для неї відповідь, але вона її не чує: «Я прийшла до церкви й... нічого! Мені потрібно самій вирішувати свої проблеми». Цим бар'єром можуть бути переживання про роботу, дітей, які не ходять до церкви, про невдале життя, образи, складні відносини з чоловіком. Людина принесла всі ці переживання в церкву, але не віддала

їх Богові. Вона повністю занурена в ці думки, і Дух Святий не може на неї вплинути.

Щоб ми могли сприймати вістку, приготовану для нас Богом, апостол Петро радить: «Покладіть на Нього всі ваші турботи, бо Він дбає про вас» (1 Пет. 5:7). Дозвольте Богові виврати цей терен з коренем і посіяти Своє Слово, щоб воно принесло вам розраду, підбадьорило й зміцнило вас. Ісус запрошує всіх змучених тривогами й переживаннями прийти до Нього, щоб знайти душевний мир. Без цього наше перебування на богослужінні буде просто формальністю, тому що, обтяжені, ми не почуємо ту підбадьорливу вістку, яку Він приготував для нас. Так ми обкрадаємо самі себе. Ця крадіжка стається з нашої вини.

Те ж саме відбувається й у випадку з кам'янистим ґрунтом. «А посіяне на кам'янистому – це той, хто слухає слово і відразу з радістю його приймає, але, не маючи в собі кореня, він є непостійний, і коли настають труднощі або переслідування за слово, він відразу спокушується» (Матв. 13:20, 21). Отже, людина чує Слово й навіть відчуває вплив Святого Духа, але до певного моменту – доки в проповіді або в Слові Божому не побачить викриття свого пороку. Людині все подобається в церкві, поки з нею говорять про приємне та радісне, а не викривають її. Це теж свого роду крадіжка. Бог сіє Своє Слово, а ми самі в себе крадемо благословення, не бажаючи відмовитися від наших пороків і перекриваючи Святому Духові шлях до нашого серця.

Ось ще один вид ґрунту. «І коли сіяв, одне зерно впало при дорозі, і прилетіли птахи та визбирали його» (Матв. 13:4). Це інша крадіжка – не ми крадемо в себе, а обкрадають нас. Слово Боже навіть не встигає потрапити в ґрунт – налітають птахи й визбирають його. І тоді взагалі ніщо не встигає пророки. Такі крадіжки відбуваються й у церкві. Що ж може бути цими «птахами»? Це розмови й шум під час проповіді, які відволікають нас і не дають слухати Слово Боже. Диявол використовує різні засоби, щоб відволікти увагу

саме тоді, коли ми повинні почути щось важливе для нас. Такими «птахами» можуть бути діти, які бігають, шарудять пакетами, відвертий одяг, дзвінки телефону, члени Церкви, котрі запізнилися й не можуть тихо зайти в зал, не привертаючи до себе увагу. Одна-єдина людина може стати спокусою для багатьох. Апостол Павло так писав про це, говорячи у свій час про їжу, присвячену ідолам: «Отже, якщо їжа спокушує мого брата, не їстиму м'яса повіки, щоб не спокусити мого брата» (1 Кор. 8:13). Ми повинні розуміти свою відповідальність і не бути тим «птахом», який спокушає когось лише тому, що бажає поводитися так, як йому подобається.

Ісус, говорячи про спокуси й про такий егоїстичний «пташиний» світогляд, застерігає: «А хто спокусить одного з цих малих, що вірять у Мене, тому краще повісити млинове жорно на шию і втопити у морській глибині. Горе світові від спокус, бо мусять прийти спокуси; однак горе тій людині, через яку спокуси приходять» (Матв. 18:6, 7). Горе нам, якщо ми дозволяємо дияволу використовувати нас як птахів, що крадуть добре насіння в інших. Ісус тлумачить текст про насіння, посіяне при дорозі: «До кожного, хто слухає слово про Царство і не розуміє, приходить лукавий і викрадає посіяне в його серці; це те, що посіяне при дорозі» (Матв. 13:19). Краде посіяне диявол, але він може використовувати для цього й нас як своїх маріонеток. Ісус колись сказав Петру: «Відійди від Мене, сатано, ти спокушаєш Мене, бо думаєш не про Боже, а про людське!» (Матв. 16:23).

Дух пророцтва говорить: «Чоловіки й жінки з розбещеними серцями накидають на себе мантию освячення, і на них дивляться як на приклад для наслідування, тоді як вони агенти сатани, яких він використовує для спокушання щирих людей; вони ведуть їх на іншу стежку, щоб ті не відчували силу й важливість урочистих істин, що проголошуються третім ангелом» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 335).

Сергій Степанюк

**«Протидійте
дияволові,
і він утече від
вас» (Як. 4:7).**

Черепаша повзла
лісом, коли раптом
почула: «Допомо-
жіть! Допоможіть!»

На дні глибокої
ями сиділа жаба й
кликала на допомогу.

– Що сталося? – за-
питала черепаха.

– Я стридала й по-
трапила в пастку, а
тепер ніяк не можу з
неї вибратися, – від-
повіла жаба.

– Як я можу допо-
могти?

– Знайди палицю,
опусти в яму, і я ви-
лізу!

– Добре...

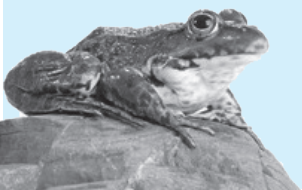
Черепаша ліниво
поповзла шукати
палицю.

Коли ж через дві
години вона, поспі-
шаючи, повернула-
ся, то побачила, що
жаба сидить біля
струмочка, грючись
на камінці.

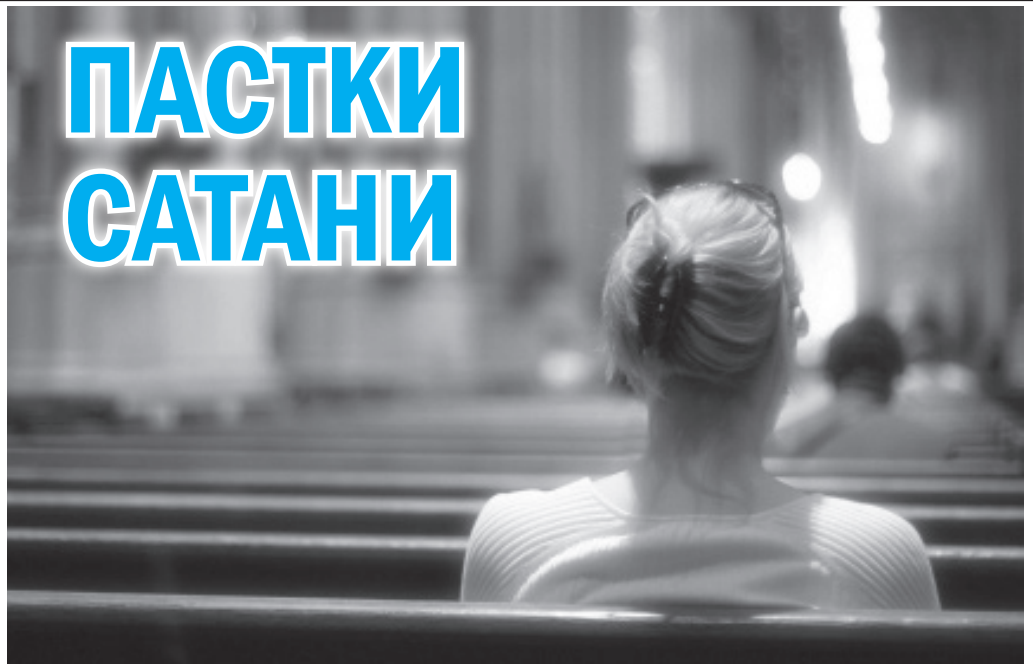
– Що сталося? – за-
питала черепаха. – Я
думала, ти не можеш
вибратися з ями.

– Я б і не змогла.

Але в яму потрапила
змія, і я змушена
була вистрибнути.

ПАСТКИ САТАНИ

Часто ми переживаємо, що потрапи-
ли в пастку сатани, і вважаємо, що
це безвихідь, доки не зрозуміємо,
що людина може зробити значно більше,
коли від цього залежить її життя. Ворог
роду людського розставляє навколо кож-
ного християнина безліч пасток. Отже, щоб
не потрапити до його тенет, потрібно зна-
ти деякі його методи. Хотілося б звернути
увагу на 6 основних пасток, які ми можемо
зустріти на своєму шляху.

Згадаймо першу заповідь: «Я – Господь,
Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю
з дому рабства. Хай не буде тобі інших бо-
гів передо Мною!» (Вих. 20:2, 3). Чи акту-
альні сьогодні ці слова? Невже когось із
нас Бог вивів з Єгипту? Ми розуміємо, що,
крім буквального значення, тут мається
на увазі духовне рабство, рабство гріха. Є
певна подібність між поняттями «єгипет-
ське рабство» та «рабство гріха». Методи
сатани протягом віків не змінюються. Як
колись фараон протидіяв виходу народу із-
раїльського з Єгипту, так і сатана сьогодні
протидіє виходу християн із рабства гріха.

1. «...Казав Господь до Мойсея, го-
ворячи: “Я – Господь! Говори фа-
раонові, цареві єгипетському, усе, що Я
говорю тобі”. І сказав Мойсей перед об-
личчям Господнім: “Та ж я необрізановус-
тий! Як же слухати буде мене фараон?”»
(Вих. 6:29, 30).

Як часто сьогодні слова Мойсея подібні
до наших думок: «Я не такий сильний», «Я
не вмію гарно молитися», «Я не вмію крас-
номовно проповідувати», «Не можу пере-
могти спокусу», «Хіба мене сатана послу-
хає?». Апостол Яків написав досить сміливі
слова: «Протидійте дияволові, і він утече
від вас» (Як. 4:7).

Перша пастка, яку ставить перед нами
диявол ще до початку виходу з духовного
Єгипту, – це залякування людей, щоб вони
навіть не намагалися боротися з гріхом.
Ворог використовує їхній страх перед май-
бутнім, переконуючи, що у них занадто
мало сили, щоб протидіяти йому.

У такій ситуації потрібно пам'ятати, що
сказав тоді Бог Мойсею у відповідь на його
побоювання: «І сказав Господь до Мойсея:
“Дивись, – Я поставив тебе замість Бога
для фараона, а твій брат Аарон буде про-
рок твій. Ти будеш говорити все, що Я на-
кажу тобі, а брат твій Аарон буде говорити
фараонові, – і нехай він відпустить Ізраїле-
вих синів з свого краю”» (Вих. 7:1, 2).

Господь показує, що немає безвихідних
ситуацій, якщо Мойсей буде говорити тіль-
ки те, що Він йому скаже. Не треба бояти-
ся, потрібно впевнено виконувати волю
Бога, щоб успішно протидіяти дияволу.

2. Друга пастка, яка підстерігає віруючих
людей, – формальне поклоніння Богові.

Коли фараон відмовився відпустити із-
раїльський народ, Бог послав на Єгипет
нашесть жаб. Вони були всюди. Життя
єгиптян стало нестерпним. Фараон вирі-
шив звернутися за допомогою до Мойсея:
«І покликав фараон Мойсея й Аарона, та й
сказав: “Благайте Господа, і нехай виведе
ці жаби від мене й від народу мого, а я від-
пущу народ той”... І сказав Мойсей фара-
онові: “Накажи мені, коли маю молитися
за тебе... щоб понищити жаби від тебе й
від домів твоїх...” А той відказав: “На за-
втра...”» (Вих. 8:4-6).

Чому фараон попросив молитися? Не-
вже він покався? Невже почав довіряти
Господу? Звичайно, ні. Його видає відпо-
відь на запитання Мойсея: «Коли помоли-

тися?». Якби я був на місці фараона, то твердо відповів би: «Уже моліться!». Але фараон відповів: «Завтра».

Вісниця Господня більш детально описує цю історію: «Нагадавши фараонові про його минулі хвастощі, брати попросили його призначити час, коли їм помолитися, щоб кара була усунена. Цар призначив наступний день, у глибині душі сподіваючись, що за цей час жаби зникнуть самі; таким чином він надіявся врятуватися від гіркого приниження, яким, на його думку, було впокорення перед Богом Ізраїлю» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 265). Це було не справжнє покаяння, хоча здавалося справжнім.

Цікавий випадок спостерігали в Африці. Люди в джунглях зупинялися на ніч, розводили багаття й грілися біля нього. За ними з дерев спостерігали мавпи. Коли люди йшли з того місця, мавпи спускалися та починали повторювати все, що вони робили: складали дрова й ходили навколо них, ніби гріючись. Усе в них було, як у людей. Проте одного їм не вистачало – вогню.

У Книзі пророка Єремії є страшні слова: «Проклятий, хто робить роботу Господню недбало...» (Єр. 48:10). Недбало – це нещиро, не від усього серця. Якщо в нашому служінні немає вогню, якщо ми звершуємо його формально, недбало, не докладаємо всіх зусиль, то ми потрапили в пастку сатани. Якщо наші серця щиро «горітимуть» від присутності Духа Святого в нашому житті, тільки тоді ми зможемо уникнути рабства сатани.

3. «І кликнув фараон до Мойсея та до Аарона, говорячи: “Підіть, принесіть жертви вашому Богові в цьому краї!”» (Вих. 8:21). Фараон закликає: «Не йдіть нікуди! Будьте тут! Адже тут також можна звершувати ваше служіння».

Щоп’ятниці та щосуботи ворог хоче заманити нас у цю пастку: «Залишишся вдома, почитай Слово Боже, лежачи в ліжку. Не потрібно йти на служіння, вдома також можна почути голос Бога...» Сатана боїться нас втратити й тому підкидатиме нам якомога більше роботи в п’ятницю, щоб ми більше втомлювалися, міцніше спали в суботу вранці, не бажали в суботу ввечері піти на служіння, були

впевненими, що без богослужіння можна обійтися.

Один чоловік надіслав до християнської газети листа, де зазначив, що не бачить ніякої користі щотижня ходити до церкви: «Сам я ходжу до церкви вже понад 30 років, за цей час вислухав не менше 3000 проповідей. Та, на мій подив, зрозумів, що жодної з них я пригадати не можу. Можливо, на цей час пастори могли б знайти собі якесь більш корисне заняття?»

На цей лист прийшло багато відповідей. Ось одна з найбільш влучних: «Я одружений уже 30 років. За цей час я з’їв 32 850 сніданків, обідів і вечерів, більшість з яких мені приготувала дружина. Раптом я зрозумів, що не можу пригадати меню жодного свого обіду. Проте від кожного з них я був ситий. І, думаю, без них я б давно помер з голоду».

Крім особистого щоденного прийняття духовного хліба, щотижня ми маємо особливий «сніданок», «обід» і «вечерю»:

- **на початку суботнього дня – «сніданок» (вечірнє служіння в п’ятницю);**
- **у суботу вранці – «обід», який має навіть дві «страви»: Суботню школу та проповідь;**
- **у суботу ввечері – «вечеря» (вечірнє служіння).**

Ось як Давид виразив бажання свого серця: «Я радів, як казали мені: “Ходімо до дому Господнього!”» (Псал. 121:1).

Якщо ви не можете щиро сказати те ж саме, якщо на якесь із служінь вам не хочеться йти, можливо, ви потрапили в пастку сатани.

4. «І сказав фараон: “Я відпущу вас, і ви принесете жертву Господеві, Богові вашому на пустині. Тільки далеко не віддаляйтесь, ідучи» (Вих. 8:24). Тільки не заходьте далеко, не будьте фанатиками! Не заходьте далеко в релігію! Трішки тут, трішки там. І тисячі «християн» сьогодні так і роблять. Вони далеко не заходять. Бути віруючим сьогодні модно. І ось так і стоять люди – однією ногою в церкві, а іншою – у світі. Неможливо одночасно служити двом панам (див. Матв. 6:24; 1 Івана 2:15).

Цю проблему пояснює Еллен Уайт: «Я бачила, як важливо було продо-

вжувати добросовісно пильнувати, щоб уникнути оманливих тенет сатани, котрий спонукає тих, кому потрібно не спати й очікувати, зробити лише один крок у бік світу. У них немає наміру йти далі, але цей один крок у світ віддалив їх на таку ж відстань від Ісуса, а наступний крок їм дався набагато легше. І так, крок за кроком, вони наближаються до світу доти, доки між ними і світом не залишиться одна лише назва, зовнішнє сповідання. Вони втрачають свій особливий, святий характер, і ніщо, крім зовнішнього сповідання, не відрізняє їх від оточуючих їх любителів світу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 193). Так диавол намагається повернути нас назад, якщо ми відійшли від нього. Усе починається з одного маленького кроку.

Яків написав: «Перелюбники й перелюбниці, хіба ви не знаєте, що любов світу – це ворожнеча проти Бога? Бо хто хоче дружити зі світом, той стає ворогом Божим. Чи ви думаєте, що Писання даремно каже: Прагне до заздощів той дух, що оселився в нас?» (Як. 4:4, 5). Російський переклад говорить: «до ревности любит». Коли ми любимо цей світ, Бог ревнує! На жаль, часто християни потрапляють у цю пастку сатани та стають духовними перелюбниками.

5. «А він (фараон) відказав: “Нехай буде так Господь із вами, як я відпущу вас і дітей ваших!.. Та глядіть, бо щось лихе перед вами. Тож нехай ідуть самі чоловіки...”» (Вих. 10:10, 11). «Що з вами робити? Ідіть! Але навіть з дітьми? Залиште їх! Якщо я втрачаю вас, то не хочу втратити ваших дітей», – хитро пропонує ворог.

Як інколи не хочеться брати з собою на богослужіння дітей. Вони заважають, марудяться, їм не цікаво. Але ми відповідаємо перед Богом за виховання дітей, яких Він дав нам. І якщо вони загинуть через те, що ми лінувалися ними займатися, Бог запитає потім з нас. Ведіть дітей до Христа (див. Марка 10:14).

Про що мріють ваші діти? Які ігри вони люблять? З ким вони товаришують? Спостерігайте за своїми дітьми, щоб у потрібний час спрямувати їх на правильний шлях. Привчайте їх молитися, читати Слово

Продовжуйте штовхати

Джо Баєр

Одного разу Бог довірив Своему служителю роботу. Він вказав чоловікові на величезний камінь перед його будинком і сказав, що його завдання – щосили штовхати цей камінь. І чоловік робив це кожен день від сходу до заходу сонця протягом багатьох років. Щодня його плечі впиралися в холодний камінь, який за ці роки так і не зрушився з місця.

Щовечора виснажений роботою чоловік повертався додому з почуттям, що день минув даремно. Сатана помітив, що чоловік став пригніченим, і вирішив внести свою лепту. Він посіяв у його серці сумнів:

— Ти стільки часу штовхаєш цей камінь, а він нерухомий. Навіщо ти себе вбиваєш? Ти ніколи не зрушиш його з місця.

Сатана переконав чоловіка, що це завдання неможливо виконати, що всі спроби приречені на провал. Ці думки вбили будь-яке бажання продовжувати роботу, доручену Богом.

— Навіщо намагатися? — подумав він. — Я працював щосили, а результату не видно. Не буду більше так

напружуватися, почну штовхати потихеньку.

Вирішивши відтепер чинити саме так, чоловік усе ж помолився й розповів Всевишньому про свої переживання. «Боже, я довго й старанно служив Тобі, — сказав він, — я всі свої сили вкладав у ту справу, яку Ти мені доручив. До сьогодні, хоча й минуло стільки часу, я ні на міліметр не зрушив цей камінь. Що я роблю не так? Чому в мене нічого не виходить?»

Тоді люблячий Бог, зі співчуттям поглянувши на людину, відповів: «Мій друже, коли Я покликав тебе служити Мені, ти погодився. Я сказав, що тобі слід штовхати камінь щосили, — і ти це робив. Але Я не говорив, що ти повинен зрушити його з місця. І зараз ти прийшов, знесилений, до Мене, думаючи, що підвів Мене. Та хіба це так?»

Поглянь на себе. Твої плечі стали сильними, руки й ноги зміцніли. Завдяки постійним тренуванням м'язів у тебе додалося сил, і нині твої можливості набагато перевершують ті, що були до того, як ти почав роботу. Так, ти справді не зрушив цей камінь з місця, але Я очікував від тебе послу-

ху, віри й надії на Мене. І все це було в тебе. А зараз Я Сам зрушу з місця цей камінь».

Дивно, як часто ми беремося за якусь справу й докладаємо всіх зусиль, але не отримуємо очікуваного результату. І тоді нас починають спокушати думки, що все, що ми робимо, даремно, що наші зусилля марні.

У такі хвилини нам хочеться все залишити. І це стосується не тільки роботи або якогось конкретного завдання, але й відносин. Ми намагаємося достукатися до серця іншої людини, завзято шукаємо порозуміння, відкритості або просто поваги, але дуже часто зустрічаємося з кам'яними серцями.

Найбільш наполегливим і сильним іноді вдається пом'якшити таке серце. І тоді вони тріумфують, радіючи, що все було не даремно. Вони бачать плоди. Людині завжди важливо бачити плід своїх зусиль. Але як би нам не хотілося, ми не завжди досягаємо бажаного результату. Можливо, час, сили й кошти були витрачені даремно? Можливо, воно того не варте?

Якщо вам скажуть, що ваш «камінь» ніколи не зрушиться з місця, ви продовжите його штовхати? Якщо ви дізнаєтеся, що ваша страва підгорить, чи продовжите ви готувати? Якщо ви точно знатимете, що людина ніколи не відповість вам взаємністю, чи захочете ви й далі проявляти до неї любов? Якщо ви будете впевнені, що в місті не знайдеться жодної людини, яка захоче довідатися про Христа, чи підете ви в те місто, щоб розповісти про Нього? Нам здається, що немає сенсу навчатися в інституті, якщо врешті-решт ми не отримаємо диплом. Якщо ми не зможемо перемогти, навіщо брати участь в Олімпіаді? Та й служити навіщо, якщо ніхто цього не цінує?

Який мудрий наш Бог! Він, як ніхто інший, розуміє важливість самого процесу. Творіння Землі було процесом, який тривав шість днів. Ісус перебував на Землі в образі людини тридцять три роки, і виснажливий піст, який передував Його діяльності, тривав сорок болюсних днів. Хіба не міг Господь обійтися однією миттю?

Мудрий Бог навчає нас, що важливий сам шлях, який веде до пункту призначення. Яке милосердя проявлене в тому, що інколи Він зберігає результат у таємниці! Адже не зру-

шений камінь робить нас сильнішими, а той час, який ми витратили, штовхаючи його. Не диплом робить нас розумнішими, а терпіння й зусилля, яких ми доклали, щоб його отримати. Не посада робить нас професіоналами, а досвід, завдяки якому ми її заслужили. І навіть смачний торт не зробить мене неперевершеною господинею, а тільки ті численні зіпсовані торти, завдяки яким я навчилася пекти! Так само й у відносинах з людьми. Ми з легкістю станемо віддавати більше, після того як кілька разів віддамо, пересилиючи себе. Ми навчимося по-справжньому любити, якщо будемо дарувати любов тим, хто її відкидає. І навіть не Небесний дім дасть нам можливість називатися синами й доньками Бога, а щоденні відносини з Ісусом на цій Землі. Вони – запорука нашого перебування з Ним на Небі.

Минеможемо забнути шляхи Божі в усій повноті, адже вони – не наші. Ми не можемо все передбачити – це від нас не залежить. І навіть результат – це плід не наших старань, а Божої милості. Для нас з вами важливий сам шлях. Процес нашого служіння, безперервний духовний ріст – ось те, заради чого ми покликані, те мале, що ми можемо зробити. А про плоди подбає Бог. Їх може бути безліч, а інколи вони будуть непомітними, але нехай нас це не тривожить. Сьогодні Бог довірив нам роботу, визначив її мету, забезпечив нас засобами, необхідними для її виконання, немов садівник, який надав своїм працівникам і сад, і насіння, і реманент. Наша справа – просто сіяти.

Інколи ви навіть не будете знати, що вирощуєте, і тоді вас може охопити занепокоєння. Та якщо садівник

дав саме це насіння для посіву, на певному ґрунті, саме в цю погоду, і, що найважливіше, довірив цю справу саме нам – тоді урожай перевершить усі наші очікування. Інколи для садівника важлива не сама рослина, яку він садить, а те, як вплине садження цієї рослини на того, хто трудиться над нею. Можливо, найголовнішим результатом нашої праці стане наш змінений характер.

Коли вам хочеться опустити руки, не поспішайте. Саме час підняти їх вище, наприклад, у молитві. Богові, нашому Творцеві, відомі всі наші переживання й слабкості. Якщо вам буде дуже важко, не слухайте того, хто вважає вашу працю даремною, а подивіться на Того, Хто довірив вам цю роботу. І повірте: Він вас не розчарує. А може, навіть покаже вам те «велике й недоступне, чого ви не знаєте» (Єрем. 33:3).

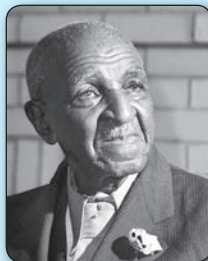
БИТИСЯ ЩЕ ОДИН РАУНД

ДЖЕЙМС КОРБЕТ був професійним боксером-важковаговиком. У 1892 році він виграв чемпіонат світу з боксу. Хтось запитав його: «Що є найважливішим для людини на шляху до того, щоб стати чемпіоном?» Корбет відповів: «Битися ще один раунд».

Найважливіше, що потрібно

робити, щоб стати духовним чемпіоном, – це силою Христа «битися ще один раунд».

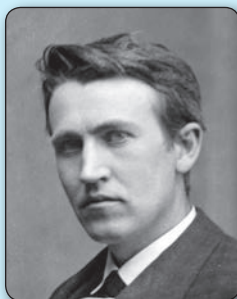

ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН КАРВЕР був сином батьків-рабів. Банда нічних грабіжників викрала їх із матір'ю, ще коли він був малим. Кажуть, що господар повернув його назад в обмін на скакового коня. Рішення Карвера боротися «ще один раунд» привело до появи понад 300 продуктів із земляного горіха.

Коли **ГЕОРГ ГЕРШВІН** уперше грав на фортепіано для публіки, його слухачі сміялися з нього, тому йому довелося піти з естради. Як композитор він пережив жакливе розчарування, написавши майже 100 музичних творів і продавши перший з них за 5 доларів. Але його девіз був «битися ще один раунд», і через рік він написав твір «Лебідь», примірники якого розійшлися мільйонами, а композиторові була присвоєна Пулітцерівська премія (одна з найбільш престижних нагород США в галузі літератури, журналістики, музики і театру).

Відомий винахідник **ТОМАС ЕДІСОН** запатентував понад 1000 винаходів за 60 років. Намагаючись збільшити ємність батареї, він провів понад 10000 дослідів, перш ніж досягнув успіху. Едісон, як ніхто інший у науковому світі, знав, що означало «битися ще один раунд», щоб стати чемпіоном.

Не маючи грошей, інвалід **КЕРІ ДЖЕЙКОБС БОНД** намагалася власноруч розфарбовувати порцеляну й співати на естраді. Але її постійно спіткали гіркі невдачі. Вона намагалася писати пісні, але видавці не купували їх. Однак вона «билася ще один раунд», написавши «Досконалий день», «Я воістину люблю Тебе» та інші пісні, які зробили її знаменитою.

ІСУС «бився ще один раунд» і став переможцем у Гефсиманії. Коли ви втомлюєтеся здійснювати подвиг віри, пригадайте багатьох інших, хто прагнув досягти духовної мети та «бився ще один раунд», щоб стати чемпіоном. Наважтеся боротися ще один раунд!

Морріс Венден

«Непохитно тримаймося визнання надії, бо вірний Той, Хто обіцяв. Будьмо уважні один до одного, заохочуймо до любові та добрих діл» (Євр. 10:23, 24).

Навіщо потрібно ходити до церкви?

Які причини можуть спонукати людей іти до церкви? Який мотив ви вважаєте найголовнішим? Роздумуючи про те, чому люди ходять до церкви і чому я сам туди ходжу, я подумав, що найгіршим з моїх спонукань, як проповідника, є усвідомлення того, що служіння в церкві – це моя робота. У Біблії зазначені три правильні причини для відвідування церкви.

Перша причина записана в Євр. 10:25. Бог говорить нам через апостола Павла: «Не залишаймо своїх зібрань, як то деякі ввели у звичку; але заохочуймо один одного, і тим більше, чим більше бачите, що наближається день».

Друга причина полягає в тому, що церква – це духовне тіло. Ця істина виражена в 1 Кор. 12:27: «Ви – тіло Христа, а окремо ви члени». Далі апостол Павло відкриває нам важливі істини, проводячи аналогію між фізичним тілом і тілом Христа, тобто Його церквою. Тіло потребує кожного члена, навіть, здавалося б, незначного.

Третя причина, чому потрібно відвідувати церкву, полягає в тому, що Ісус Сам ходив до церкви. Якщо в

когось і було виправдання, щоб не відвідувати церкву, так це в Ісуса. Вас коли-небудь виводили з церкви її члени, щоб скинути зі сходів? З Ісусом одного разу вчинили саме так, але Він все одно не перестав ходити до церкви.

Іноді до мене підходять люди й говорять: «Мені не потрібно ходити до церкви. Я отримую більше благословень, проводячи час на природі». Зверніть увагу на слова: «Я отримую». Коли мені хтось говорить подібне, я нагадую цій людині, посилаючись на Слово Боже й життєвий досвід, про те, що вона близька до духовної смерті. І це незаперечний факт. Жоден член тіла не може жити довго без самого тіла. Цілісність тіла – це необхідна умова для життя, росту й продуктивної діяльності всіх його членів.

ВІРА Й МОТИВИ

«Як Мойсей підняв змія в пущі, так має бути піднятий Син Людський» (Ів. 3:14).

Церкву відвідують три типи людей. Серед них є посвячені, духовні християни, які люблять дивитися на Христа. Вони йдуть до церк-

ви, тому що туди прагне їхня душа, і ніщо не може їм перешкодити. Вони пережили досвід навернення, і найголовніше для них – спілкування з Господом Ісусом. Вони живуть свідомим молитовним життям, вивчають Слово Боже та люблять ділитися цим Словом з іншими. Вони навчилися довіряти Богові. І якби ці християни жили за часів Мойсея, коли він наказав народу дивитися на мідного змія, вони без будь-яких питань дивилися б на нього. Вони вірять, що Бог зацікавлений у їхньому добробуті й знає, що для них є найкращим.

Посвячений християнин іде до церкви, тому що любить ходити туди. Проте майже в кожній християнській громаді або групі є непосвячені християни.

Серед членів Церкви є такі, кого можна віднести до регулярних відвідувачів Дому молитви. Колись вони прийняли хрещення. Можливо, воно щось і означало для них колись, але вони донині не пізнали на власному досвіді, що означає мати стосунки з Господом. Такі християни відвідують церкву через укорінену звичку. Вони протоптали

стежку від свого будинку до церкви й не прагнуть порушувати звичного плину свого життя. Вони йдуть туди заради збереження своєї репутації або спонукувані якимись іншими егоїстичними мотивами. Якби такі люди жили за днів Мойсея, то перш ніж поглянути на мідного змія, вони, мабуть, стали б з'ясовувати причини, навіщо це робити. Бог не проти того, щоб люди дізнавалися причини, намагаючись щось зрозуміти, але немає потреби наполягати на повній ясності, перш ніж почати жити за Словом Божим.

Третій тип – це ті, хто вороже налаштований проти релігії. Вони приходять до церкви не з власної волі. Їм нецікаво дивитися не тільки на мідного змія, але й на все інше. Цей тип – люди тимчасові й незацікавлені.

За допомогою Святого Духа Бог являє Себе у Своїй Церкві. Господь задовольнить потреби кожного, хто приходить до Нього, бо Він уже зробив усе можливе зі Свого боку для нашого спасіння.

ЗЛАГОДЖЕНИЙ ОРГАНІЗМ

«Бо як тіло одне, але має багато членів, так і всі члени: хоч їх багато, становлять одне тіло, – так і Христос» (1 Кор. 12:12).

Уявіть собі розлад у людському організмі. Що б ви відчували, якби мозок, замість того щоб посылати сигнали руці відчинити, наприклад, двері, вирішив збунтуватися, і ваша рука почала б бити вас по обличчю? Я вдячний Богові за те, що наше тіло влаштоване досконало. Організація й порядок необхідні також і в тілі Христовому.

Тіло не може довго прожити без їжі. Але як сказати, що саме приймає їжу? Хіба це тільки рот? Якщо ви відокремите рот від тіла й скажете йому, щоб він їв, він їсти не буде. Чи приймає їжу шлунок? Не тільки. І рот, і шлунок, і всі органи тіла служать одній меті: вони сприяють живленню клітин, котрі беруть усі необхідні поживні речовини з крові, у яку вони надходять із їжі. Таким чином живиться й усе тіло Христа. У 6-у розділі Євангелія від Івана говориться саме про це. Ми їмо хліб життя й п'ємо воду життя.

Тіло також не може жити без дихання. У процесі дихання бере участь усе тіло, а не тільки ніс і легені. Молитва – це дихання душі. Тіло церкви, коли його члени зустрічаються разом, бере участь у процесі дихання – спілкуванні з Богом. І живлення, і дихання однаково необхідні для життя.

Також тіло повинно бути фізично активним. Про духовні вправи говориться в 1 Тим. 4:7. Вправа в духовному змісті – це проголошення істини та служіння близьким.

Існують дві причини для відвідування церкви й зустрічі з іншими членами Христового тіла, які завжди необхідно мати на увазі. Ми приходимо до церкви для того, щоб отримувати й віддавати. Якщо головна мета відвідування церкви полягає в тому, щоб отримувати, то легко віддати перевагу прогулянці лісом. Проте віддавати – це мета більш піднесена. Існують такі способи віддавати, які можливо застосувати лише за умови перебування в єдності з іншими членами Церкви. Хто з вас самостійно виряджав місіонерів трудитися на інші поля? І пригадайте про сотні таких місіонерів, які були послані Церквою.

Коли ми, члени тіла Христового, йдемо до церкви, щоб віддавати й отримувати, то розуміємо важливість спілкування один з одним. У церкві можуть бути поранені, тількино підняті на дорозі до Єрихону, які потребують нашої допомоги. І Добрий Самарянин говорить бажаним віддавати й служити іншим: «Подбай про них, а Я, коли прийду, заплачу тобі».

ІСУС ВІДВІДУВАВ ЦЕРКВУ

«І прибув він у Назарет, де був вихований, увійшов за Своєю звичкою в день суботній до синагоги та встав, щоб читати» (Луки 4:16).

Відвідуючи церкву, ми тим самим свідчимо перед людьми про свою вірність і відданість Ісусу. У Матв. 10:32 сказано: якщо ми визнаємо Ісуса перед людьми, то й Він визнає нас перед Своїм Отцем. Ісус ходив до церкви й залишив нам приклад для наслідування. Він відвідував церкву й засвідчив перед усім світом про Свою єдність

з Отцем і про вірність Йому. Ісус ходив до церкви для того, щоб віддавати, і продовжував туди ходити, незважаючи на постійно виникаючі перешкоди.

Одного суботнього дня Ісус стояв у назаретській синагозі й читав книгу пророка Ісаї. Він читав про Себе, що Він посланий благовістити бідним. Чому? Бо багаті прив'язані до свого багатства й ні в чому не мають потреби, тому не можуть зрозуміти Євангеліє. Він сказав також, що посланий зціляти розбитих серцем. Чому? Тому що смиренне й розбите серце відчуває свою потребу в Христі. Він був посланий проповідувати полоненим звільнення, тому що всі ми – у полоні гріха, і тільки усвідомлюючи своє жалюгідне становище, здатні прийняти Сина Божого, Який прийшов, щоб звільнити нас. Він був посланий, щоб дарувати сліпим прозріння. Чому? Тому що без духовного зору ми не здатні побачити свою потребу в Христовій праведності. Він прийшов, щоб відпустити пригноблених на волю.

Ви коли-небудь страждали від того, що усвідомлювали свої гріхи й відчували свою провину? Чи відчували ви на собі осуд? Ви коли-небудь боялися того, що Христос не прийме вас? Його Блага вістка звучить і сьогодні: Ісус приймає вас такими, які ви є. «Невже Він приймає бідних? – запитаєте ви. – Розбитих серцем, полонених гріхом, сліпих, пригноблених і поранених?» – Так, Він з радістю й любов'ю приймає вас такими, які ви є, щоб зробити вас такими, Який Він.

Ісус відвідував церкву, щоб поділитися Благою вісткою. І Він знав, що це поведе Його тернистим шляхом, наприкінці якого височіє Голгофський хрест. Але все Своє життя Він відвідував церкву й віддавав людям те, що мав, ні на хвилину не припиняючи віддавати, служити й приводити до Бога інших.

Я запрошую вас постійно відвідувати церкву, щоб служити іншим. Ідіть до церкви з наміром щось віддати, а не отримати, діліться Благою вісткою Євангелія з нужденними. Давати – набагато краще, набагато шляхетніше, ніж отримувати.

ПРОДОВЖЕННЯ «ПАСТКИ САТАНИ»

Боже, свідчити про Бога, слухати проповідь. Можливо, вони хотітимуть побігати чи погратися, але коли виростуть, то будуть вдячні вам за гарні уроки. Будьте для них прикладом.

Якщо ви на служінні, а з вами немає вашої дитини, можливо, ви потрапили в пастку сатани.

6. «І покликав фараон Мойсея, та й сказав: “Ідіть, служіть Господеві! Тільки дрібна ваша худоба та ваша худоба велика нехай позостанеться. Також дівтора ваша нехай іде з вами!” Та Мойсей відказав: “Дай в наші руки також жертви та цілопалення, і ми спорядимо жертву Господеві, Богові нашому”» (Вих. 10:24, 25). Сатана не хоче, щоб ми посвячували Богу наше майно, наші кошти.

Десятини й добровільні дари – ось на що претендує він сьогодні. Якщо ми слухаємо диявола, то відомі слова з книги Малахії звернені до нас: «Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: “Чим ми Тебе обманили?” – Десятиною та приносами!» (Мал. 3:8).

«Господь позичив Своїм дітям кошти, щоб випробувати їх і перевірити глибину їхньої любові до Нього, про яку вони так люблять говорити. Багато хто швидше за все відмовиться від Нього і від свого небесного скарбу, але не допустить, щоб їхнє земне багатство зменшувалося. Господь закликає людей жертвувати, але любов до світу закриває їхні вуха, і вони не бажають слухати цей заклик» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 198).

Один пастор, прийшовши в нову громаду, почав робити деякі зміни, які не всім сподобалися. Один багатий член Церкви підійшов до нього й сказав: «Я більше не даватиму десятини та добровільних дарів, поки ви не змініте свій курс». «А чому ви говорите це мені?» – запитав пастор. «А кому?» – здивувався чоловік. «Скажи про це Богові, Котрого ти обкрадаєш!», – відповів служитель. У відповідь – тиша... Через деякий час той брат

підійшов до пастора, вибачився й подякував за гарний урок.

Якщо ми не повертатимемо Богові десятину чи пожертви, ми робимо гірше тільки собі. Обкрадаючи Бога, ми обкрадаємо себе.

Якось розмовляли двоє друзів:

– От якби в мене з'явився раптом мільйон доларів, я б половину віддав Церкві!

– А скільки зараз маєш?

– 200 гривень.

– Віддай половину!

Якщо наше серце не відроджене Богом, скільки б у нас не було грошей, нам їх завжди буде шкода віддавати. Чи змінюється наше життя, як колись змінилося життя Закхєя? (див. Луки 19:8). Ісус не просив його половину маєтку віддати бідним. Як може людина, яка жила накопиченням грошей, піти на такі кардинальні зміни? Коли в нашому серці оселяється Бог – наші пріоритети змінюються.

«Деякі брати далекі від Бога; вони мінливі й непостійні, як вода; у них немає найменшого уявлення про жертвовність. Коли в них з'являється якась чергова забаганка чи їм хочеться повеселитися, чи купити собі щось з одягу, вони не задумуються, чи зможуть обійтися без цієї речі, і не хочуть відмовити собі в якомусь задоволенні, а ці кошти добровільно жертвувати Богові. Чи багато братів задумується над тим, що Бог вимагає від них якоїсь жертви? Хоча вона може бути не такою великою, як жертва багатого чоловіка, але те, що вимагає самозречення, є найціннішою жертвою для Бога» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 127). Давайте не будемо залишати в сатани те, що належить Богові.

«Тож підкоріться Богові, протидійте дияволу, і він утече від вас. Наблизьтеся до Бога» (Як. 4:7, 8). Слова «протидійте дияволу» – як перлина в коштовній оправі: з одного боку – «підкоріться Богові», з іншого – «наблизьтеся до Бога». Без цієї оправы духовна перлина не зможе бути коштовною. Без цієї оправы ми не зможемо протидіяти дияволу, потрапимо в пастку формалізму, не

будемо відвідувати богослужіння, підемо назустріч світові, залишатимемо сатані своїх дітей, і він претендуватиме на наше майно.

Якщо будемо підкорятися Богові й наближатися до Нього, то буде так, як сталося колись у Єгипті: «І покликав фараон Мойсея та Аарона вночі, та й сказав: “Устаньте, вийдіть з-посеред народу мого, – і ви, і сини Ізраїлеві. І йдіть, служіть Господеві, як ви казали! І дрібну вашу худобу, і худобу вашу велику візьміть, як ви казали, та й ідіть”» (Вих. 12:31, 32).

Тому з Божою допомогою «протидійте дияволу, і він утече від вас»!

*Конвертик
без просьб*

Ночь позади... Рассвет... И утром рано Бог жалобы и просьбы прочитал, И людям из кувшина без обмана Желанное в сердце наливало. Но не у всех открыто было сердце, И место есть для чуда не у всех. То завистью, враждой подперта дверца, То жадность не дает налить успех.

А у кого-то до краев разлита Печаль и безысходность, вот беда... И Бог жалел, что сердце это скрыто... Любви хотел налить, да вот куда? И Бог грустил, что люди не умеют Сердца и души чистить от обид. Они с годами в сердце каменеют, И сердце превращается в гранит.

Но Бог ходил, смотрел и улыбался, Когда сердца влюбленные встречал. Он брал кувшин и от души старался, Им счастье в сердце бережно вливал. А люди постепенно расплескали Подаренную Богом благодать И всех вокруг в утрате обвиняли, Забыв в самих себе вину искать.

Ведь если б мы могли прощать и верить, Любить, благодарить и отпускать, То Бог бы мог не каплей счастье мерить, Кувшин волшебный мог бы весь отдать. Сегодня Бог увидел на рассвете Огромный ящик с просьбами у ног, А рядом лишь один без просьб конвертик: «Благодарю за все Тебя, мой Бог!»

Ирина Самарина

Молитва в музиці

Наталія
Козакова

Ви коли-небудь зауважували, що найулюбленіші, найдорожчі нашому серцю гімни, пісні, псалми – ті, у яких ми підносимо молитви до Бога? Чому їхні прості рядки так ніжно торкаються струн душі? Чому спів псалмів зі словами молитов заспокоює нас, допомагає подолати втому й стрес і наближає нас до Неба?

Молитва в співі – одна з основних музичних традицій у Біблії. Увесь духовний досвід і життєвий шлях псалмиста Давида був відображений у його псалмах. Тексти деяких його пісень передають увесь спектр яскравих емоцій: від розчарування до радості, від відчуття власного безсилля до прославлення Господньої сили.

Людині завжди хотілося розповісти Богові про всі свої страждання й переживання. Душа людини прагне до Бога як до Джерела сили й натхнення. І коли не вистачає слів, щоб виразити всі сподівання душі, усі болі й радості земного буття, ми співаємо, повторюючи прості рядки улюбленого гімну:

*«Научи мене, Боже, молитись,
Твій священний Закон берегти,
Горде серце Тобі покорити
І себе для гріха розп'ясти...»*

У хвилини радості й безмежно-го відчуття подяки Богові звучать інші слова:

*«Хай буде Тобі, Отче наш
всєблагий,
Чесť, слава за дар благодаті
святий.*

*Алілуя! Славний Бог наш! Алілуя,
амінь!*

*Алілуя! Славний Бог наш! Повіки,
амінь!»*

Незабаром весна розбудить природу до нового життя, відійдуть холоди й зимові хуртовини, і ми з новими силами й натхненням заспіваємо один із найпрекрасніших гімнів, прославляючи Бога Творця:

*«Великий Бог, коли на світ
погляну,*

*І бачу все, що Ти створив в красі,
Як кожен квіт Тобі складає шану,
І як обняв любов'ю Ти усіх.
Тоді, Господь, мій дух Тобі:
Великий Ти, великий Ти!»*

У наш час багато християнських музичних традицій пішли в забуття. Частково це відбулося внаслідок появи нових технологій, що замінили собою «живу» музику й «живе» прославлення в Церкві.

Намагаймося ж зберегти головну традицію, яка передавалася з покоління в покоління в Адвентистській церкві: спів у колі родини на ранкових і вечірніх богослужіннях. Які благословення може отримати родина, яка поклоняється Богові в співі гімнів і псалмів!

Хотілося б, щоб у кожній сім'ї, у кожній церкві псалми й гімни молитовного змісту були зібрані в окрему музичну колекцію й особливого шанувалися. Така музика прокладає невидимий міст до престолу Всевишнього. Співайте, дорогі друзі!

ПРОДОВЖЕННЯ «ЗЛОДІЙ В ЦЕРКВІ»

БОРОТЬБА З КРАДІЖКАМИ

Як же нам боротися з крадіжками у Церкві? «Коли б господар знав, у яку сторуку приходить злодій, він пильнував би і не дав би підкопати свого дому» (Матв. 24:43). По-перше, ми повинні пильнувати, розуміючи, що навіть тут, у церкві, йде велика боротьба, що диявол і тут намагається відволікти нашу увагу від Істини. По-друге, Бог закликає нас бути активними слухачами й не залишатися байдужими, якщо ми з любов'ю можемо підказати іншим, як не стати птахами, що крадуть насіння. «Поки люди позбавлені Святого Духа Божого, вони не можуть оцінити проповідь Слова; та коли сила Духа торкнеться їхніх сердець, усе, сказане Ним, залишить у душах глибокий слід» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 22 березня 1887 р.).

«Пробудження спонукало людей до глибокого самоаналізу й покори. Воно супроводжувалося серйозними, урочистими закликами до грішників, щирим співчуттям до тих, за кого Христос пролив Свою кров. Чоловіки й жінки в молитві змагалися з Богом за спасіння душ» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 462). Наше завдання – боротися разом з Богом за те, щоб Дух Святий торкнувся сердець людей, молитися про них, а не засуджувати, стаючи при цьому знаряддям диявола.

У Біблії є чудова історія про Закхея. Він був справжнім злодієм. Його ніхто не любив. Та одного разу до нього підійшов Ісус. Закхей тоді сидів на дереві. Ісус наказав йому спуститися вниз і сказав, що бажає бути в його домі. Тоді Святий Дух торкнувся серця Закхея й розпочав в ньому Свою роботу відродження. Чоловік побачив любов Ісуса, і його душа змінилася. Він залишив каміння гріха, турботи й суету віку цього й став «доброю землею», яка приносить добрий плід. Звідки ми дізналися, що Закхей змінився? Його життя свідчить про це. Він не тільки повернув украдене всім, кого скривдив, а й учетверо відшкодував їхні втрати. Такий результат впливу Святого Духа, Якого Закхей не відкинув. Я думаю, що ніхто з нас не бажає бути злодієм у церкві. Ми не прагнемо, щоб через нас у церкву ввійшла спокуса. І якщо я усвідомив, що став спокусою для інших, як важливо вчасно почути ті ж слова, які Ісус сказав Закхею: «Спускайся вниз, Я бажаю бути у твоєму домі».

Дозволимо Богові змінити нас, дозволимо Святому Духові змінити наші серця! Нехай Він зробить це сьогодні, просто зараз!

Головне питання

*«І взагалі, все визнаю за втрату в порівнянні з величчю пізнання мого Господа Ісуса Христа, заради Якого я все втратив і вважаю за сміття... щоб пізнати Його, і силу Його воскресіння, і бути спільником у Його стражданнях, уподібнюючись Його смерті»
(Филп. 3:8-10).*

Один пастор часто відвідував 97-річну жінку, яка була членом його громади. Якось вона розповіла, як у дитинстві приїхала до Вашингтона і під час відвідин Білого дому удостоїлася честі потиснути руку президенту Лінкольну. Якби хто-небудь запитав вас, чи знаєте ви Авраама Лінкольна, ви відповіли б: «Звичайно, він був президентом Сполучених Штатів!» Проте ми не знаємо Авраама Лінкольна так, як знала ця жінка. Але й вона не знала його так, як його син Тед, який у будь-який час міг увірватися в кабінет батька, сісти йому на коліна, і той, залишивши свої справи, обіймав і цілував хлопчика. Син справді знав Авраама Лінкольна.

Чи знаєте ви Ісуса по-справжньому? Це головне питання в житті.

Коли Марія навчалася в коледжі, християнське життя Марджорі Кеммерер, однієї з викладачок, та її вплив на інших людей справили на дівчину сильне враження. Стосун-

ки цієї жінки з Христом були очевидними для всіх. Спостерігаючи за викладачкою, Марія з'ясувала, що її таємниця пізнання Ісуса полягала в наступному: хоча перший урок Марджорі починався о 7:30 ранку, вона вставала о 4:30, щоб проводити час з Господом. Спілкування з Богом у молитві й у вивченні Біблії – це необхідність. Коли Ісус жив на землі, Він пізнавав Небесного Отця, молячись і роздумуючи над істинами Святого Письма. Це єдиний доступний нам спосіб пізнання Бога.

У Сусанні Уеслі, матері дев'ятнадцяти дітей, серед яких відомий проповідник, засновник методизму Джон Уеслі, удома не було жодного затишного місця, де вона могла б провести час з Господом. У певні години вона закривала обличчя фартухом. І діти знали, що не можна турбувати маму, поки вона молиться.

Дайте відповідь на найголовніше в житті запитання: чи знаєте ви Ісуса по-справжньому?

Опоздає с покайним

*Можно к поезду опоздає,
Не успеє на корабль к отплытию,
Завещание не дописать,
Слезь в постель на пороге открития,
Не успеє доработать стихи,
Не управиться к сроку с заданием –
Это в сущности все пустяки!
Не дай, Бог, опоздає с покайним!*

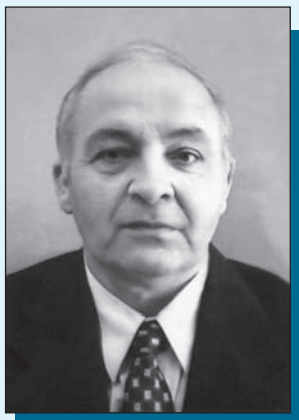
Александр Сибилев

Два пути

*Есть только два пути, лишь только два:
Один – крутая, горная тропа.
Другой – в цветах красивых в них ведет
И радость лишь обманчиво дает.
Есть два проводника, лишь только два:
Один – как Пастырь к нам всегда.
Другой – красивый обольститель змей,
Скрывается под внешностью своей.
Есть только два приюта, только два:
Один – прекрасный город, где нет зла.
Другой – как плод возмездия за грех,
Удел всех падших, без размытых дел.
Скорей вступай на путь, ведущий к жизни,
Тебя Спаситель ждет в твоей отчизне.
Ты от ворот широких убегай,
Чтоб не утратишь право входа в рай!*

Мурга
Михайло Михайлович
(5.12.1942 – 5.01.2014)

Мурга Михайло Михайлович народився 5 грудня 1942 року на Закарпатті (с. Нересниця Тячівського району) у родині щирих людей, які сповідували православ'я. У важкий післявоєнний час його мама Василина Миколаївна працювала бухгалтером у колгоспі, а батько Михайло Іванович – учителем молодших класів у місцевій школі. Члени родини всім серцем шукали Істину, порівнюючи вчення Православної, Баптистської й інших церков, і згодом приєдналися до Церкви АСД.

З раннього віку Михайло багато й старанно трудився. Він прагнув пізнання біблійних істин і особистих відносин з Богом. Улітку 1962 року Михайло прийняв хрещення в Церкві АСД. Після цього він, 20-річний хлопець, вкотре поїхав на сезонні роботи до Казахстану, звідки його призвали в лави Радянської Армії.

Незважаючи на юний вік Михайла, довіра Богові й вивчення Біблії принесли свої плоди – його віра зміцніла, а християнські духовні принципи стали непохитними. У 1962 році Михайло, прослуживши в армії близько трьох місяців, за відмову брати в руки зброю, приймати присягу й працювати по суботах був засуджений військовим трибуналом до позбавлення волі строком на 5 років у виправній колонії суворого режиму. Повністю відбувши термін у в'язниці, переживши нелюдські випробування

СЕРЦЕ, що билосся для ГОСПОДА

й відчувши на собі всю силу тиску атеїстичної системи, Михайло вийшов на волю загартованим християнином, вирішивши присвятити своє життя служінню Богові й людям.

Звільнившись, Михайло Михайлович став священнослужителем Церкви АСД. Він почав своє служіння як пресвітер громади у квітні 1968 року в Казахстані. Через деякий час Церква направила Михайла Михайловича до Сибіру. Новим місцем його служіння став Новосибірськ, де Михайло продовжив свою працю, шукаючи душі для Бога. У Новосибірську він зустрів свою майбутню дружину Жукову Ольгу Володимирівну, яка, як і він, відгукнулася на заклик Церкви й приїхала в Новосибірськ з Таджикистану для звершення служіння.

У 1972 році в Новосибірську в подружжя народилася донька Тетяна. У житті сім'ї, котра присвятила себе служінню Богові й людям, як і в усіх, було багато радісних подій. Однак чимало було й тривог через активне й водночас небезпечне пасторське служіння Михайла Михайловича. Постійне стеження з боку працівників органів внутрішніх справ і КДБ змушувало родину часто змінювати місце проживання. Але життя йшло, і в 1973 році в Михайла Михайловича народився син Віктор. Незабаром за дорученням Церкви подружжя з маленькими дітьми переїхало в м. Орел. Через 3 роки на них чекав переїзд в Архангельськ. А в 1981 році на шляху з Архангельська в Москву в подружжя народився ще один син – Михайло.

Потім були й інші переїзди, пов'язані зі служінням Михайла Михайловича: з Архангельська назад в Орел, потім у селище Заокський Тульської області, у Москву,

Київ, Ізраїль, Ужгород, Мукачево, Мценськ.

У 1985 році рішенням ради Церкви Михайло Михайлович був призначений секретарем-скарбником Центральної конференції Церкви АСД. У 1987 році він став секретарем Російської Ради Церкви АСД. У 1990 році його обрали президентом Російського Уніону Церкви АСД, а в 1992 році – віце-президентом Євро-Азіатського дивізіону. У 1993 році Михайла Михайловича обрали президентом Українського Союзу Церкви АСД, а в 1998 – секретарем Українського Союзу Церкви АСД. У 2000 році Михайло Михайлович повернувся до пасторського служіння, а в 2002 вийшов на пенсію, продовживши своє служіння, яке полягало в придбанні душ для Господа, спочатку в Ізраїлі, потім, після повернення на Батьківщину, у Мукачеві й Ужгороді. Також він, уже будучи служителем-ветераном, звершував служіння в місті Мценськ (Росія).

У 2008 році Михайло Михайлович переніс інфаркт і операцію на серці. Одужавши, він продовжив своє служіння. У 2012 році Михайло Михайлович переїхав в Україну, де став членом громади м. Бровари.

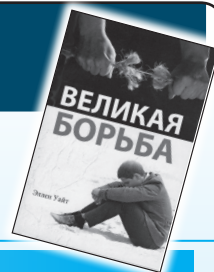
13 грудня 2013 року Михайло Михайлович серйозно занедужав. 5 січня 2014 року Михайло Михайлович Мурга зробив останній подих, віддавши свій стомлений дух у руки Творця, з Яким у нього були довірливі й міцні стосунки. Він помер з вірою та надією на швидку зустріч з Христом і зі своїми рідними й близькими.

Керівники, пастори Церкви АСД в Україні та співпрацівники видавництва «Джерело життя» висловлюють щире співчуття рідним і близьким Михайла Михайловича.

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРотьБА»

Надію у кожну оселю!

ОДИН ДЕНЬ З ЖИТТЯ ЛІТЕРАТУРНОГО ЄВАНГЕЛІСТА

«А як можуть проповідувати, якщо не будуть послані?»

Так, як написано: Які гарні ноги в благовісників миру, в благовісників добра!» (Рим. 10:15).

Деякі студенти Українського адвентистського центру вищої освіти за спонуканням Святого Духа вирішили присвятити зимові канікули служінню людям через літературний євангелізм. «Найкращу освіту юнаки та дівчата можуть отримати, включившись у працю літературного євангелізму, йдучи з домівки в домівку. У цій справі вони знайдуть можливість промовляти слова життя. Таким чином вони будуть сіяти насіння істини» (Е. Уайт. Літературний євангелізм, с. 45).

Упродовж десяти днів перебування в місті Мукачєво Закарпатської області ми мали можливість свідчити про Божу любов місцевим мешканцям. У нас було багато досвідів, але поділитися хочу найкращими.

Була неділя. Наша команда пішла на базар, бо тамтешні люди вранці відвідують церкву, а потім ідуть на базар, і тоді вдома нікого немає. Як завжди, взявши книги, розділившись на пари та помолившись за людей, котрі нам будуть зустрічатися, ми вирушили на місіонерську ниву.

Раніше я ніколи не ходила з книгами на базар, бо люди там дуже зайняті й завжди поспішають, але в Бога того дня були Свої плани. Тільки-но ми вийняли газети, як до нас підійшов один чоловік. Це був дуже гарний початок дня, бо ми зустріли людину, котра мала бажання читати нашу газету. Потім ми зайшли в перший кіоск з тканинами, де нас привітала продавець. Представившись студентами з Києва, ми з Олексієм показали їй

книги, які в нас були. Але жінку нічого не зацікавило. Привітавши її ще раз зі святами, ми подарували їй газету «Вічний скарб» і хотіли вже йти далі, але я відчула спонукання Святого Духа, що потрібно залишитися. Жінка потребувала спілкування. Я вирішила запитати, чи можу я за неї молитися. Жінка погодилась і попросила молитися за її племінницю Мар'яну, котра має алкозалежність і великі проблеми в сім'ї, про які Наталя (так

пропонували книги та газети, але вона відповіла, що не розуміє ні української, ні російської мови, бо вона — мадярка. На щастя, у нас були безкоштовні угорські книги Е. Уайт, одну з яких ми їй подарували. Треба було бачити її обличчя, ці щасливі очі від подарованої книги її рідною мовою!

Коли ми поверталися назад цією вулицею, нас покликав таксист. Його зацікавила література, яку ми розповсюджували. Переглянувши всі книги, він обрав книжку «Прощайте сигареты». Для нього вона була дуже актуальною.

День на день подібним не буває, але саме неділя 29 грудня була особливою, бо насправді чудо-

звали жінку) нам розповіла. Я зрозуміла, що ця жінка прагнула звичайного спілкування. Наприкінці розмови Наталя попросила ще раз показати всі наші книги. Її зацікавила невелика брошура «Християнство та алкоголь», а також книга «Победа над залежністю», і вона їх придбала. Вірю, що саме через ці друковані видання Бог відкриється їй.

Далі ми попрямували на одну з вулиць приватного сектора. Ми з Олексієм багато молилися, щоб Бог відкривав не тільки двері домівок, а й серця людей. Після однієї з таких молитов, якась жінка відчинила вікно свого будинку. Привітавши її зі святами, ми за-

вий той день, коли ми робимо акцент не на праці для Бога, а починаємо працювати разом з Ним. Дякую Господу за те, що Він посилає нас в потрібне місце й потрібний час, коли люди прагнуть почути євангельську вістку.

Тарасова Світлана

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

ЛЮДИ ЧЕКАЮТЬ
ДУХОВНОГО ХЛІБА

Немає нічого кращого за служіння Богові. І новорічні канікули 2014 року я присвятила літературному євангельському служінню. Завдяки цьому моя віра зміцніла, я пережила нові досвіди з Богом і просто добре відпочила. Ми, група молоді, звершували служіння в місті Мукачево. За десять днів у нас назбиралося чимало цікавих досвідів. Але особливо мені запам'ятався один з них, який ми пережили на самому початку нашого служіння.

Ми з напарником молилися, щоб Господь дав нам мудрості правильно спілкуватися з людьми. Того дня ми обійшли майже всю призначену нам територію. Люди були відкриті й купували книги переважно про здоров'я та сім'ю. Коли ми підійшли до багатоповерхового будинку, який був того дня останнім, то помолилися, щоб Господь благословив людей, що живуть тут, і дав нам можливість розповісти їм про Бога. Ми постукали в одну з квартир і почули голос літньої людини: «Натискайте на ручку – відчинено». Увійшовши в квартиру, ми побачили дідуса, який радо нас зустрів. Ми представили йому нашу літературу, він же сказав, що не буде нічого купувати, але, незважаючи на це, ми поговорили з ним про Бога, розповіли про книги «Велика боротьба» і «Христос – надія світу». Його дуже зацікавили ці книги, але в нас була тільки «Велика боротьба». Дідусь попросив нас залишити йому цю книгу, щоб він міг ознайомитися з нею, і принести іншу. Якщо він вважатиме за потрібне, то придбає їх. Ми запитали, чи не бажає він, щоб за нього помолилися, і він погодився.

Наша група протягом декількох днів молилася за цього дідуса. У призначений час ми прийшли до нього, і він взяв у нас для ознайомлення книгу «Христос – надія світу». Я сумнівалася в тому, що ця книга зацікавить його, тому що про «Велику боротьбу» він не сказав ні слова. Але коли ми знову прийшли до нього, чоловік запросив нас пройти в кімнату. На всіх стінах висіли ікони, а на полицях стояли духовні книги. Дідусь сказав, що його дуже зацікавила «Велика боротьба» і він не просто читає її, а досліджує. Того дня він купив у нас і книгу «Христос – надія світу». Цим Господь показав мені, що є люди, які чекають, коли ми принесемо їм духовну літературу, щоб утамувати їхню спрагу.

«А хто питиме воду, яку Я йому дам, не матиме спраги повік...» (Ів. 4:14).

Наталія Гімаєва

МОЛОДЬ УСЕ ЩЕ ЧИТАЄ!

Слава Богові за те, що в нашій Церкві є літературне служіння, завдяки якому кожен, хто хоче, може стати вісником надії й принести вістку про Божу любов у кожну оселю. Літературний євангеліст, ходячи від дверей до дверей, знайомиться з різними людьми, іноді одним із перших дізнається про їхні переживання й проблеми. Спілкуючись з людьми, ми можемо підтримати їх словом або ділом, помолитися з ними про їхні потреби й, звичайно ж, залишити в них літературу, яка допомогла б вирішити їхні проблеми.

Під час нашого служіння в місті Мукачево ми чимало спілкувалися з жителями цього стародавнього міста – багатими, бідними, молодими, літніми. Варто додати, що зустріч з кожним із них – це новий досвід у служінні людям. Найчастіше на контакт ішли люди середнього й похилого віку. Молоді рідше знаходили час, щоб поспілкуватися або придбати одну з наших книг. І коли нам вдавалося поговорити з молодими людьми й залишити їм яку-небудь книгу, це запам'ятовувалося надовго.

Хочу розповісти вам про те, як два юнаки придбали в нас літературу. Дуже часто місіонер, стоячи перед дверима й очікуючи, коли йому відчинять, молиться й сподівається, що спілкування з мешканцями цього будинку буде успішним. Коли ж двері, нарешті, відчиняються, і він бачить двох хлопців, то перша думка: «Мене зараз проженуть й навіть не захочуть вислухати». Та цього разу все було по-іншому. Молоді господарі привітно зустріли нас, і коли ми запропонували їм нашу літературу, один з них зацікавився книгами про здоров'я й придбав «Ліки з Божої аптеки». Однак іти просто так, не залишивши ніякої духовної літератури, нам не хотілося. І ми вирішили запропонувати їм місіонерську книгу 2013-го року – «Велику боротьбу». На наш подив, юнак зацікавився цією книгою. Погортавши її й розпитавши, про що вона, він придбав книгу й пообіцяв, що обов'язково прочитає її. Коли ми залишали цей будинок, наше серце переповняла подяка Богові.

Слава Господу за досвіди, які надихають і підтримують нас! Незважаючи на свою зайнятість, на захоплення новітніми технологіями, молодь усе ще шукає духовні книги й читає їх.

Дмитро Сорочан

► В ПРЯМОМУ
ЕФІРІ

ПОМОЛИТЕСЬ

ЗА МЕНЯ...

Будьте впевнені: про Вашу проблему
молитимуться тисячі телеглядачів

ВІВТОРОК
ЧЕТВЕР 20:00

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.hope.ua
contact@hope.ua

5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4
contact-hope

Найкраще та найгірше

«Бо всі ми багато грішимо. Коли ж хто не грішить словом, – то досконалий чоловік, здатний приборкати й усе тіло» (Якова 3:2).

Багато людей моляться про дар мов, тоді як їм варто було б молитися про дар мовчання. Одна з байок, яку приписують Езопу, містить корисний урок. Господар Езопа, філософ Ксанф, бажаючи влаштувати обід для друзів, наказав йому купити на базарі найкраще. Але єдине, що купив Езоп, були язички. Кухар приготував їх з різними прянощами та соусами. Слуги приносили страву за стравою, але кожна з них була з язика. Ксанф розгнівався: «Я ж наказав тобі купити найкраще», – вигукнув він.

– А хіба я не послухався твого наказу? – здивувався Езоп. – Хіба є щось краще, ніж язички? Адже без

язика не можна створити державу й закони, що підтримують у ній порядок, язик – засіб вираження істини та прояву здорового глузду, інструмент прославлення богів і захоплення ними.

Тоді Ксанф наказав йому піти на базар і купити найгірше з усього, що там було. Езоп знову приніс язички, з яких кухар приготував різні страви.

– Що! Знову язик?! – вигукнув Ксанф.

– А як же інакше? – відповів Езоп. – Язик – найгірше у світі. Він затіває сварки, сіє розбрат і ворожнечу, починає судові справи та призводить до бійок і війни. Язик – джерело брехні та помилок, наклепів і богохульства.

Ця стародавня байка підтверджує слова Якова: «Ним [язиком] ми благословляємо Господа й Отця

і ним проклинаємо людей, які створені за Божою подобою. З тих самих уст виходить благословення і прокляття. Не годиться, брати мої, щоб так воно було!» (Якова 3:9, 10).

Добрі, правдиві слова ніколи не шкодять язичку. Наша мова може надихнути інших, особливо наших дітей, любити Господа та служити Йому. Він може принести нам велике благословення, коли ми підносимо наші думки до Бога, дякуючи й прославляючи Його. Наш язик – потужний інструмент свідчення.

Просіть Бога, щоб сьогодні ваш язик був благословенням для кожного, з ким ви зустрінетеся. Дякуйте Господу за те, що ви можете використовувати свій язик для проповіді Євангелія.

Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексєєнко, Л. Волощук, С. Носов**
Над номером працювали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.